

Nagy Gábor

Uzsonna

Nagyanyám szorosan fogta a gyeplőt,
már ami papát meg a pince
hűvösét illeti, engem kényeztetett,
derék gyerek, megeszi az uzsonnát,
pedig nyúlgerinc, de én a szendvicset
a macskának adtam, a parizert
meg a vajás kenyeret is, kicselezve
mindig kémkedő nagyanyámat,
aki a bolond kakassal is éppoly
harciasan szállt szembe, ahogyan
gyomortükrözésre indult,
és számonkérte az orvoson,
állhatatos volt, belőlem,
a némaságra idomított
kisfiúból is kicsikarta a választ,
aztán apád meg anyád,
sokat veszekszenek?

Galambdúc

Birka természetű nagyapámnál
egyszer szakadt el a cérna:
kisírta apám a galambdúcot,
mama a konyhában csak csapkodott,
csak átkozódott, *galamb, az kell még,*
dolognak, lengette meg a cirokseprűt,
telepizkítják a kiskertet!
Papa kimérten lelépdelt a létrán,
nekiment a határnak. A félig összedrótozott
ketrecek galambot sose láttak,
nagyanyám köténye lobogott csak
baljósan, mint a kánya.

Közel a százhoz

Nagyapai dédnagyapám makacsul
halt meg, mint a szikkadt fa,
madárujjai közé kulcsolt
vaskereszttel feküdt a koporsóba,
koponyává aszott röhögéssel
egyre csak átkozva a háborút,
mind a kettőt, még *ezeket* is
csaknem túlélte, közel a százhoz
s megnyugvással szállt alá
a mindent megemésztő anyaföldbe.

Kérges

Nagyapámnak bora fogytán
idegen volt elsőszülött
dédunokája. A terjedő
tumorok átvették a hatalmat,
vizenyős kék szeme közönyös volt,
tétován lógott kúpos kézfeje,
térdéről lecsúszott a pokróc,
távolabb halálában sem volt,
mintha göbös faágot markolnék,
görcsösen reszketett, részvétlen,
este magamhoz öleltem
puha mancsú kicsi lányom.